

ЖСИТНО ЗЕРНО

БР. 1. СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА 1943

СЪДЪРЖАНИЕ:

* * *	Образът на съвършената усмивка.
Е.	Утопия и Реалностъ.
G. N.	За музикалното творчество.
Боянъ Боевъ	Учителът върху проблемитъ на образованието.
К. Ик.	Любовта като образователенъ факторъ.
Д-ръ мед. Ил. Стр.	Възможности и граници на музиката.
Инж. хим. Д. Кочовъ	Хармония и дисхармония въ организма.
П. М-въ	Пътътъ.
Любомили	Геометричните детерминации на гр. Парижъ.
S.	Въ свѣтлината на Учителя
Д. Антонова	Есень. Дрѣвчето (стихове).
Загледъни явления	Животъ (стихотворение).
Отъиви, вести и книгописъ	
Du Maître	La voie ascendante

S O M M A I R E

* * *	L'image du sourire parfait.
Е.	Utopie et Réalité.
G. N.	La création musicale.
В. Боѣвъ	Le Maître sur les problèmes de l'enseignement.
С. Ик.	Le rôle de l'Amour dans l'éducation.
Dr méd. Il Str.	Possibilités et limites de la musique.
Ing. chim. D. Kotschow	Harmonie et disharmonie dans l'organisme.
P. M-v.	Le sentier.
Lubomili	Les déterminations géométriques de Paris.
S.	Dans la lumière du Maître.
Д. Антонова.	Automne. L'arbre (vers).
Phénomènes énigmatiques.	La vie (vers).
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	La voie ascendante.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XVII.

Бр. 1

Образът на съвършената усмивка

Днес хората се занимават главно съ недостатъците на живота. Кое е по-важно — колко прахъ ще издѣла скулпторътъ отъ нѣкой камъкъ, или каква статуя ще извае отъ него! Какви недъзи има въ свѣта не е важно — важно е какви добродетели има.

Подъ думата съвършенство нѣкои разбиратъ нѣщо недостъпно. Има хора, които сж съвършени да окажатъ една милостъ; има хора, които сж съвършени да направятъ едно добро въ свѣта.

Съвършениятъ работи, несъвършениятъ се труди, а който живѣе въ безпорядъка, се мчи. Съвършениятъ човѣкъ е доволенъ отъ всичко. Нему нищо не липсва. Съвършениятъ има всичко и още единъ малъкъ излишъкъ, съ който иска да създаде единъ новъ свѣтъ.

Какво е животътъ, въ какво се състои той? Единъ се мчи, другъ се радва, единъ плаче, другъ скърби; единъ умира, другъ се ражда. Проявитъ на живота не сж самиятъ животъ. Въ Евангелието се казва: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе, Единаго Истинаго Бога.“

Да познаешъ цѣлата вселена съ нейнитъ десетъ милиарда слънца и безброй планети и луни — какво дълго време се изисква, за да дойдемъ до едно частично понятие за живота.

Питатъ сжщо, какво е Господъ! — Когато дойде времето да знаете, кой е Баща ви, ще Го познаете. Всички сега се биятъ и разрешаватъ, какво нѣщо е Господъ!

Въ годината се раждатъ 40 милиона хора — умиратъ 35 милиона — кой се грижи за тия хора? Кой се грижи за животнитъ, за дърветата, за тревитъ, кой се грижи? Кой се грижи за цѣлата земя, за слънцето, за Марсъ, за Сатурнъ, за Венера, за Меркурий? Кой се грижи за всичко?

Красотата на живота е въ голѣмитъ противоречия, които съществуватъ.

Злото въ свѣта е творчески принципъ, който е ималъ сила да обърне оная инертна материя въ природата и да създаде отъ нея единъ свѣтъ. После иде доброто, което работи върху свѣта, за да го уреди.

Не търси любовта като забавление. Любовта е не само стимулъ, но най-великата храна, която се доставя на човѣка. Безъ любовъ храна не можешъ да си доставишъ. Безъ любовъ храна на сърдцето си, на душата си и на духа си не можешъ да доставишъ.

Христосъ носи кръста си съ любовъ, но само до половината път. Половината отъ физическитъ страдания остави ние да ги носимъ. Тъ сж благословение.

Хората искатъ много малко да плачатъ. Запалятъ на Господа една свѣщъ, дадатъ нѣкоя скъсана риза и стари обуца или две три парцаливи банкноти. Искатъ евтино да минаѣтъ.

Защо обичаме нѣщата? Ти обичашъ единъ плодъ, една книга заради съдържанието имъ. Писанието казва: „Възлюбилъ си Истината въ човѣка“.

Истината сама по себе си носи два други елемента: тя носи любовта и мъдростта.

Истината това е мощното въ свѣта, съ което Богъ се изявява. По сжщество Богъ е Любовь. Но безъ истината не можемъ да познаемъ Бога. Само въ истината можемъ да познаемъ, какво нѣщо е Любовта. И знанието безъ истината е непонятно за насъ. Само истината прави любовта понятна. Само истината прави мъдростта понятна.

Що е истина? Туй, което прави нѣщата понятни въ свѣта прави ги достъпни, приложими въ живота. Туй, което изявява самата реалностъ. Ние хората сме сънаследници на тази реалностъ.

Истината не обръща внимание на външната форма на хората. Истината, като намѣри вжгленъ, прави го на диамантъ. Истината, като намѣри единъ камъкъ, прави го на скъпоцененъ. Истината, като намѣри мъртвия, оживява го. На страдащия премахва страданието. Дето истината влѣзе, тя урежда свѣта. Нашиятъ свѣтъ ще бѣде устроенъ отъ истината. Какъ ще го устрои, само истината знае. Следователно всички, които искатъ да вървятъ напредъ, грѣбва да обичатъ истината. Какъ ще обичашъ истината?

Ако си разтревоженъ, че си изгубилъ нѣщо, щомъ зърнешъ истината, забравяшъ всички свои страдания. Щомъ дойде истината при тебе, всичко изгубено ще се върне.

Защо ще скърбишъ и плачешъ тогава? — Не само ще се върне, но ще се върне стократно.

Следователно, ако възлюбишъ истината, всички твои изгубени вещи ще се върнатъ, всички твои разрушени чувства ще се върнатъ и всичко твое изгубено ще се върне. Ще се върнатъ при тебъ всички онѣзи, които те обичатъ и ще видишъ всички ония, които те любятъ. Ако изгубишъ истината — ще изгубишъ всичко. Свѣтътъ ще остане неустроенъ.

Що е безлюбие? — Свѣтътъ, който нѣма никаква форма, нѣма никакви възможности, нѣма никакви условия.

Помни закона:

Че Богъ, който иска да ни обикне, най-напредъ ще ни тури на едно пречистване презъ огънь и при това пречистване страдаме. И като ни пречисти, ще вложи най-хубавото, което има у себе си. Ще вложи истината у човѣка. Истината не може да се вложи въ едно омърсено сжщество. Ние не искаме да страдаме. Ако страдаме, ще се пречисти нашиятъ сждъ, въ който ще се вложи истината въ живота.

Какво нѣщо е истината? — Щомъ помислишъ за истината, щомъ сърдцето ти е чисто, веднага скърбитъ ти ще изчезнатъ. Ако сърдцето ти е нечисто и мислишъ за истината, скърбитъ оставатъ. Щомъ оставатъ скърбитъ, знай, има нѣкаква нечистота у тебе.

Благодарение на това, че ни обичатъ, ние съществуваме. Благодарение, че Богъ ни обгръща съ своята любовъ и като гледа снизходително къмъ насъ, се усмихва.

Сега ние живѣемъ въ най-лошитъ условия, въ единъ свѣтъ, дето любовта е неразбрана. Тая любовъ не може да ни освободи.

Истината иде на помощъ да ни освободи отъ миналото робство на свѣта. Интересува ни, какъ ще се освободи свѣта, а не какъ се е заробилъ. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това човѣкъ да живѣе въ истината! Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, думитъ да иматъ едно значение! Коего говоришъ да има само едно значение!

Ако повѣрвате това, ще се подмладите, докато станете малки деца. Който не се влюби, не може да се подмлади. Що значи любовъ?

Любовъ значи да родишъ истината, а за да родишъ истината, трѣбва да се влюбишъ. Единственото нѣщо е да се влюбишъ въ любовта и да родишъ истината. Като родишъ истината, тя ще ти даде възможность да станешъ човѣкъ. Що е човѣкъ?

Човѣкъ е оня, който се е влюбилъ въ любовта, родилъ се е отъ истината и е възпитанъ отъ мъдростта. Важното въ свѣта е да бжде будно съзнанието ви за истината да влѣзете въ съприкосновение съ нея. Тя е като изгрѣваще слънце. То е да имашъ всички възможности и да оценишъ въ себе си, какво нѣщо е Божествениятъ свѣтъ!

Ние трѣбва да бждемъ готови за новото, което иде въ свѣта. Иде безсмъртието.

Събрали се нѣколко светии да покажатъ, кой какъ вѣрва и какъ обича Господа. Единъ казалъ: Азъ нищо не мога да ви кажа, но взелъ камъкъ, стисналъ го и отъ камъка отдолу излѣзла вода, а отгоре огънь. Другитъ само разправяли, какъ обичатъ Господа, а като стиснали камъка ни огънь, ни вода излѣзло.

Ако не можешъ да хванешъ едно страдание и като го стиснешъ, отдолу да излѣзе радостъ, а отгоре свѣтлина — ти си далечъ отъ истината.

Писанието казва: „Господъ ще ти бжде слънце.“ А и ние трѣбва да станемъ слънца за страдащитъ. Да идемъ при тѣхъ и да озаримъ тѣхния свѣтъ! Трѣбватъ слънца на новата любовъ, на истината, която ще ни направи свободни и Господари на живота, да служимъ на Бога тѣй, както Той обича.

Утопия и Реалност

Какво би било, ако днес възстане пророкът и каже като пророк Исая в древността: „И вълкът ще живее със агнето. И ристът ще почива със ярето. И телето и лъвчето ще бждат все заедно. И малко дете ще ги кара“ (Исая 11, 6)? Без съмнение, никой нѣма да му повѣрва и ще го считатъ за лудъ. А нѣкои, които все още могатъ да погледнатъ на живота по „романтично“, ще се задоволятъ съ една презрителна и високомѣрна усмивка и ще го нарекатъ утопистъ! И ще отминатъ въ своя житейски пътъ, отрупанъ съ толкова и при това „реални“ въпроси, задачи и изисквания. Кому остава днесъ време да мисли за такива нѣща, които могатъ да бждатъ само фантастични. Животътъ днесъ е толкова отрудненъ, човѣкъ трѣбва да бжде винаги така на шрекъ, че не може и да се мисли за нѣща извънъ потресающитѣ събития, които ни предлага всѣки отлитащъ день. Така ние непрестанно се учимъ да робуваме на дребнитѣ случки на живота и непрестанно да се въртимъ около тѣхъ като центъръ. А днесъ събитията не сж само дребни случки въ живота. Едва ли е имало — така можемъ ние днешнитѣ хора да казваме — по-напрегнати години и времена отъ днешнитѣ. Вsrѣдъ бушуващитѣ днесъ стихии отъ човѣшки страсти нѣма мѣсто за „утопии“. „Трезвостъ и реалистичностъ“, като се държи смѣтка изключително за личната угода и успѣхъ — ето девизътъ на всѣки дребенъ жителъ по земята, що се нарича човѣкъ.

И все пакъ, вsrѣдъ вихъра на разгорещенитѣ страсти има и утописти и тѣ сж доста много. Тѣ, макаръ и сравнително малко, но благодарение на голѣмата духовна мощъ, която криятъ въ себе си, представятъ великия равновесъ спрямо всичко крайно „реалистично“, което движи свѣта днесъ и го отведе до задънена улица.

Ала ще ни се възрази още — какво създаватъ утопиститѣ за живота, какви блага ни донасятъ тѣ? На свой редъ бихме могли да запитаме: какво ни донася крайната реалистичностъ? Преди всичко тя работи съ егоцентризма въ живота. Реалистичностъ и егоизъмъ сж две твърде близки понятия, които се застъпватъ, макаръ и да не се покриватъ напълно. Разбира се, ние не поддържаме, че човѣкъ трѣбва да бжде глупавъ или заслѣпенъ, та да не може да различава нѣщата, да не познава, кое е добро и кое е зло. Напротивъ, разумниятъ и духовниятъ човѣкъ сж най-просвѣтеното същество и за него нѣма лъжа — той вижда нѣщата ясно и знае потѣтно преplitанията на интереситѣ въ живота, въ свѣта. Ала той има едно живо съзнание, една жива воля да работи всѣчески за просвѣщение на себеподобнитѣ, за препъзпитаване на самия себе, за отстраняване на всичко онова, което руши, една воля, която дава преднина на всички сили, които творятъ животъ на миръ, благоденствие и духовенъ напредѣкъ. За да дойде човѣчеството до такова съзнание, трѣбва да минатъ наистина много, много дни, години, времена и поколѣния. Дни и години на неуморна дейностъ отъ страна на просвѣтителитѣ, дни и години на много реформи и социаленъ напредѣкъ, дни и години на много страдания, падания и просвѣтления. Ала тия времена нѣкой пътъ ще дойдатъ, тѣ ще доне-

сатъ на заслужилото вече човѣчество търсения рай. Ето тука е смисълътъ на една подобна велика „утопия“ като тази, изказана отъ пророкъ Исая. — Ще дойде день: „Вълкътъ ще живѣе съ агнето, ристътъ ще си почива съ ярето и телето и лъвчето ще бждатъ все заедно. И малко дете ще ги кара“. Това е пророчество и само такива могатъ да бждатъ истинскитѣ, най-велики пророчества въ живота! Тия пророчества иматъ за целъ да просвѣщаватъ, да напътятъ човѣка и човѣчеството, да му дадатъ образъ за онзи идеалъ, къмъ който трѣбва да се стреми и да работи. Тия пророчества не му разясняватъ преходнитѣ събития и нѣща — тѣ сж въ кръга на развитието. Въ този кръгъ се развивхрѣтъ страданията, страститѣ, тамъ бушува злобата, омразата, тамъ е свѣтътъ на преплетенитѣ интереси, всичко това, което човѣчеството изживява и днесъ. А идеалътъ, той е въ това велико пророчество. — Ще дойде день, когато най-напримиримото, вражеското ще се обедини въ едно цѣло и ще заживѣе въ животъ на творчество и хармония.

Тия нѣща, такива завети нагледъ сж утопични, безсмислени, безполезни. Ала тѣ движатъ свѣта къмъ напредѣкъ. Ако тѣ биха били пророчество или моралъ за зло, тѣ биха умрѣли при първата си проява, щомъ като имъ се изпитатъ послѣдствията. Но доброто живѣе вѣчно. То живѣе въ мълчание, забулено, докато завладѣе всички гѣнки на живота.

И днесъ хората си мислятъ, че нѣма да дойдатъ дни на добро и любовъ въ свѣта. Всѣки човѣкъ по отдѣлно мисли, че хората сж били все такива и такива ще си останатъ презъ всички времена. Разбира се, това е само външенъ изгледъ, така ни се струва намъ, когато злото напре много. Въ тия дни на угнетение ние се сѣщаме за великото учение на любовта на Христа, Учителътъ отъ Назаретъ. И днесъ нѣкои считатъ, че то е едно досущъ излишно учение, учение, което поддържа робството и блаженството на „нищитѣ“. А не си даватъ трудъ да помислятъ и да видятъ, че безъ християнството не би имало никаква съвременна европейска култура. Думата ни е за чиститѣ основи на европейската култура — на моралъ и общественостъ. Европейскиятъ моралъ и обществена философия не почиватъ на мохамеданската или индуска философия, а на основитѣ, които се излѣчиха отъ християнството и се разлѣха въ древността въ Гърция и Римъ. Никой отъ тия, които сж създали нѣкакво учение за етика и социалностъ, не сж отишли по-далечъ отъ Христа. Каквото и учение за доброто и да създадете, пакъ ще се върнете при Христа — при любовта. „Любовта ражда доброто“, казва Учителътъ.

По какъвъ пътъ Христовитѣ идеи за любовъ и добро сж си пробили мѣсто въ съзнанието на днешнитѣ хора? Наистина, днешниятъ човѣкъ още нѣма сили и разумна воля да ги приложи, но той ги знае. А щомъ ги знае, това показва, че тѣ ще отидатъ още по-надолу и ще завладѣятъ съ време, съ поколѣния цѣлия му животъ и естество. А пъкъ седи въ съзнанието и работата, невидимата неусѣтната работа на всички голѣми идеалисти презъ вѣковетѣ отъ две хиляди години насамъ. И тия всички идейни хора презъ своето време сж бивали наричани утописти и сж бивали осмивани. Можемъ да кажемъ смѣло — чрезъ тѣхъ, и чрезъ тия идеалисти на днешното време които работятъ за приложението на любовта въ живота, за премах-

ване на омраза и злоба между хората и народитѣ, чрезъ тѣхъ ще се предадатъ вѣчнитѣ идеи, които водятъ къмъ съвършенство и добро. Чрезъ тѣхъ ще се реализиратъ пророчествата на великитѣ учители на човѣчеството, че ще дойде день, когато Господъ ще царува и любовта ще управлява хората и цѣлия останалъ свѣтъ. И „утопията“ ще се превърне въ реалностъ.

Ние вѣрваме, че ще дейде день, когато пророчеството на пророкъ Исаия ще се изпълни. Това може все още да се нарече утопия. Ала по-хубаво е да вѣрва човѣкъ въ доброто, което изглежда непостижимо и работи за него, отколкото да приеме и се подчини само на злото, което се налага непрекъснато съ своя гнетъ навсѣкжде. И като оставяме злото да се изтече по своитѣ канали, нашъ дългъ е да усъвършенствуваме и умножаваме пѣтищата, по които може да навлѣзе доброто все повече и повече въ живота на всѣки човѣкъ, общества и народи. А доброто се ражда само отъ Любовта, — най-великата „утопия“, най-великата и единствена Реалностъ.

И бихме повторили Христовия изразъ: „Ще дойде день и сега е“, когато „Вълкътъ ще живѣе съ агнето, рисътъ ще си почива съ ярето, телето и лѣвчето ще сж все заедно и малко дете ще ги води“. „И отъ сухия пѣнь ще израстне дърво“ (Исаия 11, 1). Това е символъ за тия, които го очакватъ. Символъ, който ще се реализира. Защото е невъзможно, казва Учителътъ, да се помисли и изкаже нѣщо, което е нереализуемо и което не съществува. А реалностъ, „сега е“ действителностъ за тия, които живѣятъ и се движатъ въ любовта, въ която е вѣчно новиятъ животъ.

Въ Любовта всѣка „утопия“ става жива и вѣчна реалностъ.

G. N.

За музикалното творчество

Всѣкога, когато поискаме да изяснимъ нѣщо около най-чистото завладѣващо най-непосрѣдствено човѣшката душа изкуство — музиката, трѣбва безъ друго да започнемъ съ неговитѣ елементи и градивни материали. Музиката, макаръ че се твори съ знаци върху петолинието, е тоново изкуство. Тя въздействува съ физическата материя и енергия върху органитѣ на приемника, кждето физическитѣ величини се превръщатъ въ феномени, изпълващи нашия душевенъ животъ. Музиката е комбинирания на тия тонове по височина, сила и тембъръ, съчетани по законитѣ на хармонията или контрапунктния строежъ, които комбинирания се стремятъ да изразятъ едно хрумване, единъ творчески проблѣсъкъ, една идея. Въ интимнитѣ гѣнки на музикалното творчество лежи една дълбока потребностъ да се свали музиката на Всемира на нивото на земната музика. Иначе казано: да се направи една земна проекция на една друга музика, която „звучи“ въ уредбата на свѣтовния организъмъ. Единъ голѣмъ музикаленъ гений „чува“ тая музика въ себе си така чисто, както тя звучи тамъ въ хармонията на сферитѣ, въ абсолютния порядъкъ на оная космическа архитектура,

където съотношенията на частитѣ сж абсолютни закони, а изгледътъ на цѣлото — свършена красота.

Въ тоя смисълъ, отъ всички видове музика, осъществена на земята, симфонията като музикаленъ видъ и симфоническия оркестъръ като апаратъ сж най-близо до чистата музика на свѣта. Тѣ сж най-свободни отъ забавността на другитѣ видове музика, както по замисълъ на произведението, така и по начина на изпълнението. Чрезъ такава музика ние навлизаме най-дълбоко въ сферитѣ на космичната хармония и до безплътнитѣ идеи на Всемира.

За разлика отъ другитѣ изкуства, музикалното творение възниква най-непосрѣдствено въ човѣшката душа безъ поводъ и безъ предварителенъ планъ. Въ лабиринта на едно творческо съзнание, прозвучава частица отъ музиката на свѣта и тоя далеченъ отгласъ, долитналъ най-често като чужда на грубата катадневностъ птица, носи въ себе си собствения си смисълъ, който не се подава на тълкувание. По тоя поводъ, разглеждайки психологията на музикалното творчество, Андрей Стояновъ, най-дълбокиятъ познавачъ на музиката у насъ, казва въ своята книга следната мъдра мисълъ: „ето музикалното творение: какъ се е зародило то? Що представя собствено то? Какво изразява неговата звучаща форма? Нито въ природата, нито въ живота сжествува нѣщо, съ което може да бжде сравнено. И нищо не би могло да се намѣри тамъ, което да послужи на композитора за образецъ, моделъ, сюжетъ или тема. Никой не знае, какво изразява музикалното творение, никой дори и неговиятъ авторъ не би могълъ да ни предаде съ думи съдържанието му. То е загадка, която упорито отказва да издаде своята тайна. Всички обяснения, които се даватъ или биха могли да се дадатъ, засѣгатъ само формата — външнитѣ белези и особености на творението“.

Ако трѣбва да задълбочимъ още въ сѣщината на музикалното творчество, ще откриемъ специфичнитѣ нѣща, които го отличаватъ отъ другитѣ изкуства. Докато при литературата и пластичнитѣ изкуства не е потрѣбенъ всѣкога посрѣдникъ — изпълнителъ, при музиката ние не можемъ да се приобщимъ до творението безъ такъвъ изпълнителъ. Въ случая ние имаме една триполярностъ, единъ тригълникъ: композиторъ, изпълнителъ и слушатель. И колко много зависи отъ тоя посрѣдникъ — изпълнителъ! Какъвъ голѣмъ дѣлъ отъ своята собствена душа влага той въ изпълнението. Колко колоритъ отъ неговия темпераментъ, отъ индивидуалността, отъ личното му отношение къмъ проблемитѣ на изкуството и свѣта. Има хора, които не могатъ да се сродятъ съ мисълта, че въ всѣки ударъ върху клавиша на пианото, въ всѣко движение на лжка, въ всѣко докосване на лжка, въ всѣко докосване на прѣста до струнитѣ, се прелива цѣлата сжщностъ на едно човѣшко сжщество, неговиятъ духовенъ строежъ, темпераментътъ и всичко, което съставлява неговото азъ. Ако културата, темпераментътъ и ширината на емоциитѣ ясно проличаватъ въ сценичното пресъздаване, тѣ не могатъ да избѣгнатъ отъ ухото на опитния слушатель и въ случая, когато прѣститѣ на човѣшката ржка произвеждатъ и най-отвлѣченото отъ всички изкуства — тоновото изкуство.

Въпрѣки че много отъ виднитѣ и първи музиканти сж склонни да мислятъ, че въ музикалното творение нѣма друго освенъ чиста му-

зика, която не говори за нищо, освен за себе си, все пакъ ние сме склонни да допустемъ, че то крие въ себе си нѣкакъвъ изразъ, една идея, която се разбира и се проумява не съ оня слой въ нашето предметно съзнание, кждето ние разрешаваме всѣкидневнитѣ си потребности, а съ единъ по-финъ инструментъ въ нашия душевенъ животъ, кждето музиката извършва своето преобразование и вътрешно чудо. Когато нѣкой импресионистъ—критикъ на музиката се опита да изрази съ думи свето музикално изживѣване, той може да каже нѣща, които коренно се оличаватъ отъ това, което ще каже другъ, но все пакъ и двамата иматъ едно преживѣване, което е еднакво въ своята дълбина и настройва по единъ и сѣщъ начинъ, по законитѣ на психичния резонансъ, душитѣ на всички слушатели. Ако това е толкова ясно за музикални творби, като религиозната музика на Бахъ, като пѣснитѣ на Шуберта, защо да не е вѣрно и за всѣко друго музикално творение? Дори и когато нѣма никакъвъ замисълъ или опредѣлена идея, чрезъ музиката, която възниква въ душата на композитора, той изразява своята собствена нагласа. Когато човѣкъ стане инструментъ да отрази или превѣплоти въ себе си музиката, която долавя отъ висинитѣ на вѣчната хармония, отъ напѣвитѣ на природнитѣ сили или отъ смѣната на годишнитѣ времена, той постига това съ необикновена леснина. Исторически спомени за отдѣлнитѣ компонисти ни разказватъ, че Моцартъ е писалъ своитѣ композиции съ голѣма леснота. Той е чувалъ музиката направо въ себе си и трѣбвало само малко усилие, за да я увѣковѣчи на нотния листъ.

Дали по-лесно, или по-трудно, но всѣки композиторъ улавя идеи отъ музиката на Всемира, за да ги свали на земята въ свѣта на материалното осъществяване като даръ отъ единъ свѣтъ, кждето тая музика звучи непрестанно и въ пълна хармония. Тоновото изкуство — композирането, като всѣко друго изкуство, е творческа радостъ. При неговото осъществяване, творецътъ изпитва висша, необяснима радостъ и задоволство, защото идва въ допиръ съ вѣчното. Тая радостъ не могатъ да разбератъ грубо материалнитѣ човѣшки същества, за които животътъ начева и спира тукъ, на земята. Тѣ сж, които окачествяватъ повишената чувствителностъ на творцитѣ за необикновени прояви и считатъ хората на изкуството за хора не отъ тоя свѣтъ, къмъ дѣлата и живота на които, тѣ се отнасятъ често съ грубо и непросвѣтено недовѣрие.

Тайната на себеотдаването на творцитѣ въ всѣко изкуство е неразрешима, както е неразрешима тайната на тѣхнитѣ творби.

Б. Боевъ.

Учителят върху проблемите на образованието

Любовта като образователен фактор

Учителят казва: „За да познаеш някого, трябва да го обичаш“, т. е. само като гледате човека през очите на любовта, можете да видите зад живота на личността свещения олтар, възвишения храм на чистота, красота и светост в дълбините на неговата душа. И това значи именно познаване на човека. Ако ние виждаме у човека само обикновените навици, склонности, черти на личността, ние още не го познаваме.

Любовта се основава именно на прозрението на великото, което се крие в светилището на човешката душа. Ето защо, чрез любовта човекът влиза в реалния живот, а без нея, той е още в живота на илюзии и преходното.

Учителят дава следното пояснение: „Невъзможно е да любиш един човек, докато не цениш душата му. Да ценим човешката душа — това значи да виждаме у нея Божия образ. И когато човекът стане способен да вижда великото разумно начало навсякъде, тогава може да люби всички хора. Тогава и в малките бръмбарчета вижда великия живот, който тече през тях, и ги обича“.

При любовта очите ни се отварят и ставаме способни да виждаме у тях, които обичаме, това, което друг никой не вижда. Майката обича детето си и вижда в него това, което никой друг не вижда. За другите това дете може би е бездарно, глупаво, лениво, но за нея то е добро, умно, даровито. Кой е прав? Тя е права. Тя го обича и чрез любовта си може да вижда у него това, което другите не виждат.

Какви нови отношения ще има между нас, когато станем способни да виждаме у хората и в всички същества свещената книга! Тя е Божественото, красивото, което работи в всяка душа. Когато човек прочете от нея макар и един лист, една страница, един ред, той е вече в съприкосновение с Великото в света.

Нзият ред носи нови отношения към всички същества. Само когато човек стане способен да вижда красивото в душите, тогава отношенията ще престанат да бъдат механични, а ще бъдат връзки между души. А тези връзки са истински и трайни. Другите връзки са временни, плитки, те лесно отпадат.

Като вижда човек добрите черти, красивото у някого, той ги подхранва, дава им храна, и те се засилват и разцъхват. Така човек внася нещо ново у онзи, когото обича — подтиква неговото развитие. А когато човек държи в ума си лошите черти на някого, той ги подхранва и усилва. Ето защо, Учителят казва: „Ако искате да въздействате на един човек, каквито и лоши черти да има, дръжте в ума си най-добрите негови черти. Така ще му помогнете много по-добре, отколкото ако го морализирате“.

В основата на цялото животно седи единството. Всички същества са само клони и листа на великия космичен живот, който минава през всички тях. Любовта произтича от единството на ця-

лото битие. Тя е велика сила, понеже е въ хармония съ истината за единството на живота.

Единството на днешното човѣчество е механично, понеже онова, което споява хората въ едно, е нѣщо външно. А вътрешното, истинското единство се постига чрезъ любовта.

Кога двама души сж въ най-голѣма хармония, въ най-голѣмо единение? Когато сж свързани съ връзките на любовта.

Въ естеството на човѣшката душа е да люби. Ето защо, когато човѣкъ люби, проявява себе си, проявява най-скровеното свое естество. Ето защо Учителътъ казва: „Ние, които сме дошли на земята, всички трѣбва да се проявимъ. Проявлението е въ това, да изявимъ любовта“.

Когато човѣшката дейность е подбудена отъ любовта, тя иде отъ глѣбинитѣ на неговото естество. Тогава тя е свободенъ творчески актъ. А всѣка дейность, която не е подбудена отъ любовта, не иде отъ тия глѣбини; чрезъ нея човѣкъ не твори. Не механическиятъ актъ, а само творческиятъ е изворъ на радостъ.

Учителътъ сравнява любовта съ вадата, която полива градината. Той казва: „Ако любовта бжде обектъ на вашето сърдце, вие ще се развивате правилно. Безъ любовта нѣма успѣхъ. Какво ще стане съ градината ви, ако нѣма вода? Всички цвѣта, зеленчуци и плодни дръвчета ще изсъхнатъ. Водата представлява животътъ, който излиза отъ любовта, а пѣкъ градината — това е човѣшката душа“.

Ето защо, Учителътъ казва: „Когато обичашъ нѣкого, той става гениаленъ. Когато обичашъ едно дете, то се оправя. Достатъчно е една душа да ви обича, за да бждете подкрепени при мѣнотитѣ въ вашия животъ. Представете си тогава, какво може да стане отъ човѣка, ако не една душа, а безброй души насочатъ любовта си къмъ него! Такъвъ човѣкъ може да стане и поетъ, и музикантъ, и пѣвецъ, и художникъ, и ученъ. Каквото пожелае, може да стане. Велика сила е любовта!“

Ето защо, любовта преобразява всичко, до което се докосне. Тя претворява, пречиства, просвѣтлява, прави лошия добъръ, дава мекота, търпение, въра. Тя стопява и премахва противоречията, организира нѣщата. Превръща скръбта въ радостъ, развива дарбитѣ и талантитѣ. Любовта дава вдъхновение за всички изкуства, за наука, за всичко. Тя дава крила. Когато обичашъ, презъ тебе минава потокътъ на живота и полива съ живитѣ си струи тревитѣ, цвѣтата и дърветата въ градината на твоята душа и у онзи, когото обичашъ, и тѣ израстватъ съ всичкото си великолепіе. При любовта човѣкъ влиза въ контактъ съ живота, и това носи разцвѣтъ и подеъмъ.

Затова всѣка работа, вършена съ любовъ, успѣва. Тя е магичниятъ ключъ. Даже ако огледашъ едно растение съ любовъ, то ще даде по-изобиленъ плодъ. Може да се направи опитъ, като се огледа едно растение по новия начинъ, а друго — по стария, при равни други условия.

Любовта гради. Ето защо, доколкото хората иматъ любовъ, дотолкова могатъ да растатъ правилно. Учителътъ казва: „Пѣтътъ на любовта е осѣянъ съ всички възможности и условия за постижения. Вънъ отъ нея нѣма никакви постижения“.

Любовта просвѣтлява ума, повдига чувствата, усиља волята, развива всички добродетели, дарби и таланти у човѣка. Учителътъ казва:

„Любовта е великият процес, който усилва свѣтлината на човѣшкия умъ, топлината на човѣшкото сърдце и силата на човѣшкото тѣло. Тя е причина за вѣчното обновяване на човѣшката душа“.

Исходна точка на любовта е довѣрието. Учителът казва: „Първата стъпка на всѣко възпитание е довѣрието на учителя къмъ ученика“. Довѣрието тукъ се разбира въ по-широкъ смисълъ — довѣрие не само въ смисълъ, че детето нѣма да злоупотреби съ това или онова, което му се повѣрява, но довѣрие въ Божественитѣ сили, които работятъ въ него, довѣрие въ добритѣ заложби, които то крие въ себе си. Това довѣрие произтича отъ увѣреността, че всѣка детска душа има единъ олтаръ, въ който гори вѣчниятъ пламъкъ на любовта. Именно това довѣрие е ключътъ на цѣлата педагогия. Отъ това довѣрие учителътъ ще черпи потикъ и вдъхновение за своята дейность. Тогава цѣлата му педагогична работа ще бѣде планомѣрна дейность за постигане на една ясно съзнавана цель. Учителътъ пояснява това така: „Великата наука на възпитанието седи въ това, да намѣришъ доброто у детето и него да извикашъ къмъ проява. Да виждашъ лошото у него, това всѣки може“.

Това довѣрие къмъ ученика ще роди любовта къмъ него. Когато съзнаваме, че въ единъ човѣкъ се крие единъ красивъ свѣтъ, нѣщо ценно, ние не можемъ да не го обикнемъ. Това довѣрие ще причини и друго: то ще ни изпълни съ благоговение предъ доброто, което се крие въ детската душа и което се разкрива като ново откровение предъ насъ. Така ще дойдемъ до разбирането и на истинската свобода. Ние ще ценимъ свободата на ученика, защото не можешъ да насилвашъ тогава, въ когото имашъ довѣрие. Каквито и слабости да проявява детето, ти ще знаешъ, че у него има заложено нѣщо непоковарено и чисто, което въ края на краищата ще победи всички препятствия и ще се прояви въ всякия си блѣсъкъ, понеже никои не може да заприщи пътя на мощното течение на Божествения животъ, който блѣска отвътре навънъ.

Ако учителътъ нѣма това довѣрие въ ученика, той още при първата несполука ще се обезсърди, но ако устои, радостта му ще бѣде безгранична. Довѣрието на учителя се състои и въ друго нѣщо: довѣрието му въ силата на любовта да преобрази.

Учителътъ казва: „Истинскиятъ методъ на възпитанието започва съ любовта. Тя е най-важното възпитателно условие. Искашъ ли да възпитаешъ детето, ти трѣбва да го обичашъ, нищо повече. Като се постави любовта като връзка между учителя и детето, не се страхувай за резултатитѣ. Безграничниятъ тогава ще се проявява чрезъ възпитателя и ще го учи, какъ да възпитава“.

„Най-важната работа при възпитанието е: учителътъ трѣбва да обича своитѣ ученици.“ „За да помогнете на единъ човѣкъ, трѣбва да го обичате, Благото, което искате за нѣкой човѣкъ, ще мине презъ васъ. Първо вие ще го опитате.“

„Любовта е най-силниятъ факторъ, най-великата сила, чрезъ която можете да възпитавате. Когато искате да възпитавате нѣкого, трѣбва да го любите съ всичкото си сърдце, и той да вижда въ вашето лице човѣкъ, въ когото има абсолютно довѣрие, човѣкъ безъ никакви задни

цели, за да може да ви приеме у дома си като добре дошълъ и да изпълнява всичкитъ ви съвети“.

Успѣхътъ въ това училище, дето любовта е приложена, е осигуренъ.

Главната задача на образованието е събуждането на Божественото въ детето. Атмосферата на любовта е най-подходна за това, както за растенията най-подходна срѣда представляватъ доброто освѣтление, влагата, благоприятната температура и пр.

Любовта води къмъ хармония и редъ. Въ нейната свѣтлина всѣко немирство и леностъ изчезватъ отъ само себе си. Онова, което външнитъ мърки, като наказание и пр., не могатъ да постигнатъ, сега става най-лесното нѣщо.

Любовта ражда любовъ! Любовта на учителя къмъ детето ще роди непременно любовта у последния. Нѣма сжщество, когото като обикнете, да не разбере любовта, да не е отзивчиво на нея. Ето единъ трогателенъ примѣръ за това: единъ мой колега, А. Г., ми разказа споменъ отъ своето учителствуване въ едно село. Той е работилъ тамъ въ духа на любовта. Голѣмо сближение царувало между него и ученицитъ му. Той билъ любимъ отъ децата. Атмосферата въ училището била радостта. На следната година го премѣстили на друго мѣсто. Веднѣжъ той получилъ писмо отъ свой бившъ ученикъ въ първото село. Той му писалъ: „Винаги си спомнямъ за тебе. Азъ съмъ сега овчарче. Азъ те много обичамъ. Ти обичашъ ли ме още?“ Учителътъ дава още следнитъ пояснения: „Безъ любовта никакво възпитание не може да се очаква. Тя трѣбва да присѣтствува въ сърдцето на възпитателя и възпитаника“. „Истинскиятъ методъ на възпитание започва съ живота, съ любовта. Онзи истински методъ на възпитание, който Божествената любовъ носи, още не е приложенъ“. „Нѣма сила въ свѣта, която може да се противи на любовта. И най-упорититъ деца отстъпватъ предъ любовта. Искате ли да бждете истински учители, приложете любовта като единъ отъ новитъ и мощни методи за възпитание“. „За да възпитавате хората, трѣбва да приложите Христовото учение — учението на любовта. Ако имате нѣкое своенравно, упорито дете, направете опитъ съ него и приложете метода на любовта. Обикнете това дете и никога не мислете за неговитъ отрицателни черти. Мислете, че то е добро, разумно, и ще видите, че следъ известно време то ще се поправи.“

(Следва)

К. ИК.

Възможности и граници на музиката

Известно е, че трептението е основа на звука, като физическо явление — трептение на звучащото тѣло, като източникъ на звука, трептение на въздушнитѣ частици, като проводникъ на звука и трептение на цѣла една серия отъ съставни части на слуховия апаратъ, докато се достигне и завърши съ трептението на специалнитѣ нишки въ кортиевия органъ, впечатленията отъ които чрезъ слуховия нервъ се предаватъ на съзнанието на човѣка. Малцина, обаче, познаватъ въ подробности устройството на ухото и процеса на слушането, за да знаятъ, че на човѣка е дадено да проникне въ слуховитѣ явления съ една много по-голяма острота отъ тая, която той сега упражнява и да изгради една музика, далечъ по съвършена отъ тая, която сега има.

Слухътъ е едно отъ петтѣ сътива, чрезъ които човѣкъ се съобщава съ външния свѣтъ. Природата, обаче, е вложила въ физическото тѣло на човѣка, и специално въ органитѣ на неговитѣ сътива, възможности, които още не сж изявени въ пълнота. Тукъ ние ще разгледаме нѣкои отъ тия възможности, що се отнася до усъвършенствуването на слуха, като последното подразбира усъвършенствуване и на музиката, която се гради и развива изключително върху основата на слуховитѣ възприятия.

Най-сжществената частъ на ухото, като механизъмъ за възприемане на звука, е така наречения кортиевъ органъ, който се намирн въ охлюва на вътрешното ухо и въ който сж помѣстени около 4500 еластични нишки, които по закона на резонанса, идватъ въ трептение, съответно на различнитѣ звукове, които достигатъ до ухото. Отъ това следва, че човѣшкото съзнание има възможность да различава около 4500 тона. Въ сжщностъ, броятъ на тоноветѣ, съ които си служи съвременната музика, не надминава 100.

Колкото повече трептения има единъ тонъ, толкова той е по-високъ; когато трептенията станатъ два пѣти повече, тонътъ става два пѣти по-високъ, т. е. минава въ по-висока октава. Ако зазвучи тонътъ „ла“ отъ първата октава, имаме 870 трептения въ секунда и съответно на този тонъ въ кортиевия органъ вибрира опредѣлена нишка. Впечатлението отъ това вибриране, чрезъ слуховия нервъ се предава на мозъка, кждето, въ музикалния центъръ, се изработва усѣтъ за този тонъ. За опредѣленъ тонъ само една нишка вибрира въ пълна интензивность, а съседнитѣ ней отъ дветѣ страни сжщо вибриратъ, но съ все по-малка интензивность, колкото повече се отдалечаватъ отъ нея. Имаме ли тонъ съ 874 трептения, нашето съзнание не може да го различи и го схваща пакъ като „ла“, макаръ че нишката, която вибрира съ пълна интензивность при новия брой трептения е друга — съседна на първата, която съответствува за тонъ съ 870 трептения. Ако разликата е само 5 — 10 трептения, все още не можемъ да почувствуваме нѣкакво измѣнение въ височината на тона. Едва при една разлика отъ 25 трептения въ по-вече или по-малко обученото музикално ухо долавя нѣкаква промѣна въ височината, а когато тая разлика стигне до 50

трептения, схваща се, че височината на тона се е измѣнила съ половинъ тонъ и се изгражда впечатлението за новъ тонъ.

Ако приемемъ за граници нишките, които съответствуватъ на тона „до“ и на тона „ре“, които отстоятъ на разстояние цѣль тонъ единъ отъ другъ, установено е, че между тия две граници се включватъ приблизително 100 нишки. Това ще рече, природата, чрезъ детайлното устройство на слуховия апаратъ, е вложила у насъ възможностъ да различаваме дѣления и части отъ цѣлия тонъ до $\frac{1}{100}$. Значи, отъ „до“ до „ре“ би могло да се включатъ 100 тона! Слуховиятъ апаратъ, като механизъмъ различно реагира на тонове, при които разликата въ височинитѣ е само нѣколко трептения, а съзнанието на човѣка за сега не може да различава впечатленията отъ такива два тона и ги приема като единъ и сѣщъ. Ето въ каква посока можемъ да допуснемъ едно бѣдеще развитие на слуха, а заедно съ това — и на музиката.

Историческиятъ развой на музиката ни показва, че едно усъвършенствуване на слуха въ този смисълъ не само е възможно, но и става. Било е време, когато музиката не е познавала и не си е служила съ полутона, като интервално отношение. Музикалната система на древнитѣ китайци и японци е раздѣляла октавата на петъ части — отъ даденъ тонъ до неговото повторение въ октава се е достигало чрезъ редуване на интервали отъ цѣль тонъ и тонъ и половина. Полутонито, като градивенъ елементъ, намираме за пѣрви пѣтъ въ музиката на египтянитѣ и за това мелодията у тѣхъ е по гѣвкава и по-изразителна отъ тая на китайци и японци. Индийцитѣ пъкъ сѣ раздѣляли октавата на 22 части, което довежда приблизително до четвърттонито, намѣрило широко използване въ тѣхната музика. Благодарение на тая особеностъ, мелодията въ индийската музика е още по-гѣвкава и съ възможности за изразяване на по-нѣжни трепети въ чувствата и по-финни различия въ настроенитѣ, отколкото това може да стори мелодията дори въ европейската музика, която си служи само съ полутонетѣ, като най-малкъ интервалъ и раздѣля октавата на 12 части.

Въ най-ново време все по-очевидна е тенденцията на европейската музика да се навлѣзе въ областта на четвърттонито, като се строятъ пиана съ специална клавиатура и се пишатъ композиции съ използване на четвъртъ-тонове. развитието на съвременната музика клони нататѣкъ. При едно по-голѣмо изостряне и развитие на слуха, четвърттонито ще стане най-малкото интервално отношение въ музиката ни, както сега е полутонито. А защо трѣбва да мислимъ, че развитието на човѣка и музиката, която той твори ще спре до тука? Природата е вложила въ нашето ухо възможности за една музика, много по-изтънена и много по-сложна отъ тая дори на четвъртъ-тоноветѣ. Съзнанието на човѣка постепенно ще се приучи да различава $\frac{1}{5}$, $\frac{1}{10}$, $\frac{1}{20}$ и т. н. отъ тона и защо да не приемемъ, че единъ денъ ще можемъ да си служимъ съ $\frac{1}{100}$ отъ тона? Едва тогава ние ще оползотворимъ стопроцентово възможноститѣ, вложени въ нашето ухо.

Устройството на слуховия органъ е едно и сѣщо въ всички хора — и прости, и учени, и европейци, и индийци, и китайци. Защо тогава имаме това различие въ музиката на отдѣлнитѣ народи и защо слуховото съвършенство не е еднакво въ единъ човѣкъ, който е му-

зикантъ по призвание и въ другъ, който нѣма какво да е отношение къмъ музиката и не я обича, нито чувства? Защо обучениятъ музикаленъ слухъ различава четвъртъ-тонове, а има много хора, които не могатъ да различатъ още полутонове? — Всичко това е въ връзка съ будността на съзнанието въ дадена посока на внимание: колкото по-будно е съзнанието на човѣка, толкова по-дълбоко той прониква въ възприятата на своитѣ сътира и толкова по-съвършено ги използва. Следователно, усъвършенствуването и повдигането на съзнанието, увеличаването на неговата будност и проникновеностъ ще доведатъ и до по-пълно използване на вложенитѣ възможности въ ухото, като слуховъ възприемателенъ органъ.

Постигането на възможноститѣ, за които става дума, ще ни доведе до включване на цѣла серия отъ нови тонове между тия, които сега употребяваме въ музиката и когато това стане, съвременната музика, съ своитѣ 100 тона, ще ни се види много бедна и много примитивна. Тогава раздалечението отъ единъ тонъ или половинъ тонъ, което сега ни се вижда като най-малко, ще бѣде значително — толкова голѣмо, че вътре въ него ще се строятъ цѣли мелодии и пѣсни . . .

Границата на слуховитѣ възприятия отъ една страна е 32 трептения, които даватъ най-низкия тонъ, който можемъ да възприемемъ, а отъ друга — 40,000 трептения, които опредѣлятъ най-високитѣ звукове, които ухото ни може да долови. За сега, обаче, въ музиката се използватъ тонове, които иматъ най-много 10,000 трептения. Звукове съ повече трептения още не могатъ да се осъзнаятъ като тонове и да се използватъ въ музиката като градивенъ материалъ, а има хора, които сж дори глухи за звукове съ много голѣма височина. Колкото е по-високъ единъ тонъ, толкова той е по-тихъ и, за да се възприеме, необходима е толкова по-голѣма будност на съзнанието и острота на слуха. Не сж малко хората, които не могатъ да проследятъ една тиха музика — за тѣхъ сж недостъпни едва доловимитѣ нюанси на тихитѣ тонове и тѣ скоро започватъ да скучаятъ, докато най-после заспятъ. Така заспива едно ограничено съзнание и когато се опита да проследи една отвлѣчена мисль. Развитието на съзнанието, обаче, ще доведе човѣка до възможността да възприема и да си служи съ тонове, много по-високи отъ тия, които съвременната музика използва. И ето отъ кжде, на второ мѣсто, ще дойде обогатяването ѝ съ нови тонове. Историческитѣ сведения потвърждаватъ и тая възможностъ за нейното усъвършенствуване: докато тоновата система на индийцитѣ, ако и да е много богата, благодарение на използването на четвърттопието, обхваща само три октави, съвременната европейска музика се разпростира вече върху 7—8 октави. Съ допълнителното включване на нови, по-високи тонове въ нашата музикална система, ще се увеличава постепенно и броя на октавитѣ.

Въ музикалната акустика, чрезъ опити и изследвания е установено, че единъ тонъ не звучи самъ, а поражда цѣла серия отъ тонове, които го придружаватъ. Това сж така нареченитѣ обертонове, комбинаторни тонове, сумарни тонове, унтертонове (ако основниятъ тонъ е високъ) и пр. Количеството и вида на тия производни тонове опредѣлятъ онова качество на тоновия материалъ въ музиката, което се нарича тембъръ и благодарение на което може да се различи единъ тонъ

отъ другъ, когато се произвеждатъ отъ различни инструменти, ако и да сж еднакви по височина и сила. Обикновениятъ човѣкъ чува само основния тонъ, който се произвежда непосредствено отъ инструментъ или човѣшки гласъ, а цѣлата тая серия отъ допълнителни тонове, за които става дума, е недостъпна за неговия слухъ, по-скоро неговото съзнание не долавя ония вибрации, които, по закона на резонанса, се пораждатъ въ нишките на кортиевия органъ въ ухото, въ отговоръ на допълнителнитѣ тонове. Обученото музикално ухо долавя само нѣколко отъ обертоноветѣ, а съ помощта на специални усилватели на звука (хелмхолцови резонатори) може да се чуятъ около 10—15 отъ тѣхъ.

Серията отъ обертонове продължава до безкрайностъ и когато стигнемъ до много голѣмъ брой на трептения, навлизаме въ областта на безгласната музика, т. е. музика, за която ухото на човѣка е глухо, то не може да я долавя. Възможноститѣ за слушане на тая музика ще търсимъ не вече въ усъвършенствуването и изтънчването на слуха, а въ латентнитѣ качества на музикалния центъръ въ мозъка. Въ живота на природата нѣщата и процеситѣ никога не свършватъ, а се преливатъ отъ една форма въ друга. Всѣки край е сжщевременно начало. Краятъ на възможноститѣ на слуховия органъ ни довежда до началото на използване на музикалния центъръ въ мозъка, като възприемателенъ механизъмъ за една нова музика, която е толкова финна и свършена, толкова отвлѣчена за сегашното ни съзнание, че остава недоловима за него, колкото и да е будно то, щомъ си служи само съ ухото дори и когато използва максималнитѣ му възможности.

На край, нека цитираме една мисль отъ Учителя, която ни разкрива тия по-далечни възможности на музиката, като я поставя въ граници, далечъ надхвърлящи всичко, което днесъ имаме като музикално постижение и използването на които подразбира едно високопросвѣтно съзнание, което, за да слуша, си служи не само съ ухото:

„Въ музикалния центъръ на мозъка има вложени възможности за една музика отъ 25,000 тона и 3,000 октави. Единъ день човѣкъ ще слуша музиката на сърдцето и музиката на ума така, както слуша обикновената музика. Сега той доловя музиката на сърдцето само като потици въ него, а музиката на ума — като свѣтли мисли.“

Д-ръ мед. Ил. Стр.

Хармония и дисхармония въ организма

„Болеститѣ сж резултатѣ на една вътрешна дисхармония въ живота. Тѣ показватъ пѣтицѣта на нашето отклонение отъ Великия Божественъ животъ.“ Учителѣтъ.

Въ една минала статия разгледахме тѣлото като единица отъ природния колективъ (вижъ бр. 1, Ж. 3., 1941 год.) Тази единица има своето мѣсто и предназначение. Тя притежава сили и органи, които я свързватъ съ теченията и енергиитѣ на природата и всемира. Тѣлото не е изолирано отъ срѣдата, въ която живѣе. Напротивъ, то е въ пълна връзка съ нея. И тази връзка му осигурява единъ хармониченъ и здравъ животъ. Тѣлото е единъ посрѣдникъ между духовния човѣкъ и физическия свѣтъ. То е отражение на духовния миръ и го съдържа, давайки му условия да се прояви на физическото поле.

Какви закони и принципи участвуватъ при изграждането на тѣлото? Дали то е една проста механическа конструкция или единъ психо-физиченъ комплексъ отъ сили, подчинени на висши божествени принципи? Първообразната форма на общия планетенъ и органически животъ на земята е ритмътъ*) — казва Лудвигъ Клагесъ. Въ ритмична обмѣна протичатъ всички явления въ Вселената. Ритмично следватъ годишнитѣ времена, деньтъ и нощта, приливътъ и отливътъ, раждането и умираването, вдишването и издишването, асимилацията и дезасимилацията, изграждането и разпадането на всички органически субстанции. Но достатъчни ли сж тия явления и закони да изградятъ тѣлото? Дали то е подчинено изключително на законитѣ на природата или се подчинява и на по-висши принципи? „Законътъ опредѣля нуждната връзка въ различнитѣ стадии на явленията. Системниятъ принципъ на противъ означава единство на взаимодействието въ явленията.“ — Хартманъ.

Ясно е, че това, което крепи и дарява животъ на нашето тѣло е извънъ времето и законитѣ на видимия свѣтъ. Ние трѣбва да търсимъ въ него (въ тѣлото) прѣка божествена замисль.

Учителѣтъ казва: „Човѣкъ е единъ акумулаторъ или единъ кръстопѣтъ, гдето се преплитатъ милиони космични течения. Човѣкъ представлява единъ такъвъ възелъ. Въ математично отношение азъ си представявамъ човѣка на земята като една отъ най-сложнитѣ формули“.

Нашиятъ организъмъ е изграденъ отъ милиони на брой клетки, които произхождатъ, обаче, отъ една единствена майчина клетка. Тази клетка, както всички други живи клетки били тѣ отъ растителенъ или животински произходъ, има протоплазма, ядка и центрозома. Ние виждаме, че при изграждането на най-малкия живъ елементъ въ природата влизатъ три вида сили. Протоплазмата е представителка на условията, срѣдата, които ще дарятъ зараждащия се животъ съ нуждитѣ най-елементарни сили. Тя провежда и концентрира, като същевременно преработва енергиитѣ на природата. Затова въ нея намираме зачатъка на храносмилателната, дихателната и отдѣлителната системи. Ядката е

*) Думата Rhythmus произлиза отъ rhein, което значи : тека, протичамъ.

представителка на индивидуалното въ живота, което се е ограничило, за да се прояви. Тя определя вида и качествата на клетката; хармонизира и коригира вътрешния живот на клетката и е съединителна нишка между проявените и не проявени духовни сили въ Вселената. Въ ядката намираме представителката на нервната система и силите, които тя провежда. Центрозомът, който почти не взема участие въ нормалния единичен живот на живата клетка, е представител на творческия принцип въ живота. Той провежда, концентрира и проявява живата сила, която поддържа органическото царство да расте, да се развива и плоди. Той провежда праната (живата сила) на слънцето, на растителното и органически царства и половата енергия на животинското царство. Тази жива сила е, която предава творческия елемент на живота на клетката, и тя се устремява към растеж, развитие и плодотворност. Тъзи три елемента на живата природа намират отзвук въ конструкцията на нашето тѣло. Когато майчината клетка бѣде пробудена към саморазвитие, тя създава първо условие на тѣзи три принципа да се диференцират. Така, въ първия стадий на растеж, въ тази клетка се развиват три пласта от родови клетки (ектодерм, мезодерм и ендодерм). Ето, ние имаме вече първородните клетки на нашето тѣло. От клетките на тѣзи три пласта на майчината клетка се изграждат всички органи и органични системи въ организма. Този процес на изграждане през време на бременността учените наричат диференциране. Това ще рече, че всяка система и орган на организма ще се изгради от клетките на този пласт, чийто проводник на сили ще бѣде системата и органът.

„Всѣки удѣлъ въ тѣлото на човѣка е срѣда — проводник на известна по-висша енергия. Той я съдържа и провежда, същевременно тя го прониква и обкръжава.“ — Учителът.

При растежа и развитието на човѣка взимат участие три вида сили: тѣзи на ума, на сърдцето и на волята. Проявени тѣзи три принципа ние виждаме още въ зародиша. Това сж трите пласта клетки, които майчината клетка диференцира въ себе си. При диференцирането на тѣзи клетки се изграждат, както казахме, органите и системите въ нашия организъм. Ние различаваме: нервна система съ сътивни органи, полова система, дихателна и кръвоносна система, храносмилателна и отдѣлителна система и двигателна система (мускули и кости). Така диференцирани майчините клетки, изграждат органите и системите на нашето тѣло, което по този начинъ е напълно годно да даде единъ материаленъ изразъ на божествения произходъ на човѣка. При проявата на Божественото у човѣка ние различаваме неговите духъ, душа, умъ, сърдце и воля. Но въ какво намиратъ изразъ тѣзи елементи на Божественото у човѣка тукъ на земята? Безъ съмнение тѣ трѣбват да иматъ срѣда — изразъ, която да ги съдържа и провежда, а същевременно тѣ да я проникватъ и обкръжаватъ.

Душевият живот на човѣка тукъ на земята е свързанъ съ неизбежна борба съ нисшите сили, които му възпрепятствуватъ въ усъвършенстването. Въ тази борба той проявява на физическото поле всички свои качества (въ доброто и злото). Така човѣкъ трѣбва да се самонаблюдава и самокоригира, защото една постъпка въ доброто му обезпечава хармония и растеж, а една постъпка въ посока на

злото — страдание и застой. Резултатитъ на тази борба се отразяватъ и върху здравословното състояние на организма. Защото хармонията въ духовния миръ на човѣка обезпечава единъ нормаленъ развой на функциитъ въ тѣлото, а всички видове смущения създаватъ страдания и смущения въ организма. Значи по болеститъ въ тѣлото ние можемъ да познаемъ, къде и какъ е нарушена хармонията у човѣка.

„Въ свѣта има три вида смущения: еднитъ смущения сж отъ чисто материаленъ характеръ, засѣгатъ тѣлото; другитъ смущения сж отъ чувственъ характеръ, засѣгатъ сърдцето, а третиятъ видъ смущения сж отъ умственъ характеръ, засѣгатъ ума ни.“ „Смущението изобщо парализира организма, парализира чувствата, парализира и ума.“ — „Често смущенията ставатъ причина да се образуватъ известни подпушвания на енергии, които текатъ въ човѣшкото тѣло: въ неговото сърдце, въ неговия умъ — изобщо въ цѣлата нервна система.“ — Учителътъ.

„И тъй, не питайте, защо сте болни, нещастни, защо страдате, но вижте, какво е състоянието на вашитъ мисли и чувства. Ако теченията имъ сж правилни, ако тѣ не сж въ противоречие помежду си, вие всѣкога ще бъдете здрави и весели.“ Учителътъ.

Учителътъ казва: „Законътъ е такъвъ, че хората по сжщество сж еднакви, но различни по степенъ. Въ грубо физическо отношение ние ще установимъ, че органически хората сж различно построени. У едни е по-дейна и по-добре развита една система, а у други, — друга. Никога не можемъ да срещнемъ едно пълно покритие. Не е ли така и въ характера на хората? Вие ще срещнете единъ добре развитъ и мускулестъ човѣкъ и ще отсждите, че ще е физически работникъ. Но ако и да не е такъвъ, какво означава и му придава тази мускулна система? Физическиятъ трудъ иска твърда воля и постоянство. Трѣбва освенъ това да притежаваме и творчески качества, за да може трудътъ да ни радва, когато виждаме, че той принася блага въ живота. Структурата на тѣлото, изразена въ коститъ и мускулитъ, е и скелетътъ на нашата физика. Той дава условия да се прояви нашиятъ духъ, нашата душа и умъ, както дѣлата на труда даватъ единъ физически изразъ на творческия човѣшки гений. Но на волята често съдействава и умътъ, и когато добрата физика е изразъ на една добра воля и добъръ умъ, ние ще имаме предъ себе си човѣкътъ на творческия гений въ полето на науката (приложнитъ науки). А всички смущения въ областта на ума сж причина за мускулни заболявания. Сжщо грѣшки при постѣпкитъ ни, кждето нашата воля трѣбваше да се намѣси (въ положителенъ смисълъ), сж причина на много поражения въ мускулната и костна системи.

Така е при заболяванията на всички останали системи на нашето тѣло. Тамъ, кждето владѣе хармония (въ волята, ума, чувствата, желанията и пр.), имаме и едно пълно физическо здраве. Когато, обаче, дисхармония смути нашия вътрешенъ миръ, тогава лошитъ ни постѣпки се изразяватъ въ болести въ мускулната и костна системи, — чувствата — въ кръвоносната и дихателна системи, желанията — въ храносмилателна и отдѣлителна системи и т. н. Ето здравната и причинна връзка между нашата духовна деятелностъ и тѣлото, която ни позволява да се самоизучаваме и си помагаме.

ПЪТЪТЪ

Законниците и правната мисъл на Китай сж изложени въ около 1,800 тома книги. Колко страници, колко думи прави всичко това! И до къде е стигналъ кигайскиятъ народъ съ това огромно юридическо творчество? А съ 18 думи само е предадена квинтесенцията на Христовото учение.

Хиляди и стотици хиляди томове сж изписани за историята на разнитъ народи, като повече отъ този материалъ засѣга предимно живота на велможи, царе, императори и воденитъ отъ тѣхъ войни.

Какъвъ огроменъ трудъ е положенъ въ областта на медицината, докато се проучи строежа на човѣшкото тѣло, докато се разбере що-годе нѣщо отъ функциитъ на неговитъ органи — физиологията! И въпрѣки този колосаленъ трудъ, колко малко знаемъ за устройството на органитъ на човѣшкото тѣло. Окото, напримѣръ, — най-важното сѣтиво — е все още единъ голѣмъ проблемъ за съвременната анатомия и физиология; даже съ затворени клепки човѣшкото око реагира далечъ по-силно отъ най-чувствителната фотоелектрическа клетка! Колко опити, колко жертви, колко време и трудъ, колко писменъ материалъ стои задъ единъ съвремененъ лѣкаръ, дошълъ до знанието и възможността съ една инжекция да възвърне пулса на едно спрѣло да тупти сърдце! А Христосъ каза: „Да бже споредъ вѣрата ви“ и стана болниятъ и възвърна се животътъ му.

Не желаемъ съ това да твърдимъ, че нѣщата трѣбва да ставатъ само по магиченъ начинъ. Трудно е да вѣрваме, че всички бихме могли да вървимъ по най-кѣситъ пѣтища, а искаме да загатнемъ само, че въпрѣки всичко много кривини, много напраздни отклонения отъ пѣтекитъ, по които сме отправили нозе, биха могли да се избѣгнатъ. Много, твърде много излишенъ материалъ — ненуженъ баластъ — би могълъ да се изхвърли. А да се пестятъ сили и време значи да се движимъ съ по-голѣма бързина напредъ и съ по-сигурни крачки къмъ целта, „... пѣтя, истината и живота“. Учителътъ казва: „Любовта ще ви научи“ — ще ни покаже пѣтя, пѣть презъ истината къмъ живота. И действително, какво похабяване на сили, на срѣдства и на време представляватъ нашитъ лугания — блуждаещи умове и сърдца — пѣтища на безлюбие, каква частъ отъ хората на науката работятъ съ любовь? Колко отъ стотитѣ хиляди научни трудове сж плодове на работа съ любовь? Давано е и се дава ходъ на много други потици: себелюбие, щеславие, материални интереси; отъ тукъ и резултатътъ: съ много мжка — малко съществени придобивки. Колко много систематиченъ материалъ трѣбва да познава единъ съвремененъ естественикъ? Колко латински имена трѣбва да тежатъ на паметта му; колко автори, дати, числа сж нуждни за извоюване една научна титла! А простата истина, резултатниятъ методъ — съзнателна работа отъ любовь и съ любовь — отъ колко малко души се спазва.

Огюстъ Роденъ — знаменитиятъ френски скулпторъ — казва въ една своя лекция къмъ ученицитъ си: „Свѣтътъ ще бже щастливъ,

само, когато всички хора ще иматъ душитѣ на художници, съ други думи, когато всѣки съ радостъ ще върши своето дѣло“.

Влѣзте въ нѣкое учреждение и се взрете въ физиономитѣ на десеткитѣ чиновници, насѣдали тукъ и тамъ по бюра и маси. Колко отъ тѣзи хора изглеждатъ да работятъ съ радостъ? Болшинството сж съ изражение на безразличие, движенията имъ издаватъ едва ли не отвращение отъ всичко, което ги заобикаля. И тази картина се повтаря на много мѣста, кждето се работи: въ държавни и обществени служби, въ частни предприятия.

Ние мислимъ, че въ единъ по-добъръ свѣтъ това положение не може да остане така. Единъ щастливъ народъ не може да е съставенъ отъ хора, които работятъ отъ щеславие, отъ страхъ или съ апатия, а се удоволствуватъ въ себезабрава.

Цельта да бжде велика, но и пжтьтъ да е красивъ! А пжтьтъ е красивъ, само когато ходимъ по него съ радостъ и любовъ. „Любовьта предхожда знанието; знанието е резултатъ“, казва Учителтъ. А знанието ни е потрѣбно, за да ходимъ съ свѣтлина по своя пжть. И само свѣтлиятъ пжть може да ни отведе презъ истината къмъ живота.

Ние имаме, следователно, три различни нѣща: отъ една страна, председателството на републиката; отъ друга страна, министъръ-председателя съ разнитѣ администрации, чиито министри съставятъ неговото правителство; най-после дветѣ Камари, тая на депутатитѣ и тая на сенаторитѣ.

Прочее, продължава коментаторътъ, нека хвърлимъ погледъ върху интересната фигура 1., която представя наистина „машината за управление“ и дава възможностъ да се види точното мѣсто, което заематъ „органитѣ“ на тая машина върху самия планъ на Парижъ.

Първо ще се забележи, че петъ министерства — Обществени работи, Народна просвѣта, Търговия, Земледѣлие и Колонии — макаръ и разположени върху различни пѣтища, се намиратъ върху една и сѣща окръжностъ. Ще се види после, че три други министерства, но далечни — тия на Финанситѣ, на Войната и на Труда — сж сѣщо върху една и сѣща окръжностъ и че последната, както предходната се трасира съ помощта на единъ и сѣщъ центъръ, срѣда на правата, която съединява Сената съ Камарата на депутатитѣ.

Прочее, половината на тая права — радиусъ на окръжностъ — е равна на радиуса Бурбонски дворецъ (Камарата на депутатитѣ) — площада Rond Point на Елисейскитѣ полета.

Не виждате ли, колко Нострадамусъ бѣше правъ да пише: „Да се направи окръжностъ въ Елисейскитѣ полета“. Това не бѣ само, за да се излѣзе отъ тамъ и да се начертае цѣлиятъ планъ на Парижъ, но още и да се открие и да се анализира топографското разположение на машината за управление на Третата република.

Върху тая окръжностъ, чиито центъръ е Rond-Point на Елисейскитѣ полета, се намира, прочее, Камарата на депутатитѣ и Министерството на външнитѣ работи, което е близко до нея. Самиятъ Елисейски дворецъ, дето живѣе председателятъ на републиката, заедно съ неговия непосредственъ съседъ — Министерството на вътрешнитѣ работи, е разположенъ върху друга една по-малка окръжностъ, чиито центъръ е идентиченъ.

Вие разбирате сега, продължава Пиобъ, какъ функционира това „разположение“: изпълнителната властъ (Председателството на републиката) е свързана съ изпълняващата (М-вото на вътрешнитѣ работи); надзорътъ на финансовитѣ интереси (Финанситѣ), тоя на териториалната сигурностъ (Войната) и тоя върху начина на произвеждане (Трудътъ) произхождатъ отъ сѣщото кръгово движение; подържането на срѣдствата за съобщение (Обществени работи), на умственитѣ способности (Народна просвѣта), на размѣната на стоки (Търговия), на производителнитѣ сили на земята (Земледѣлие) и допълнението, което доставятъ къмъ последнитѣ прибавенитѣ територии (Колонии) иматъ единъ общъ потикъ върху сѣщата окръжностъ. И движението на надзора и това на подържането е произлѣзло отъ люлѣнето на махалото, чиито центъръ се намира между Камарата и Сената — сѣдалища на законодателния потикъ.

Ще се забележи — любопитно нѣщо —, че правосъдието остава на страна, като че ли, произлизайки отъ по-високи идеи и оставайки чуждо на политическитѣ колебания, то трѣбваше да бжде повлияно

само отъ правото: нѣщо, което произлиза, въ действителность, отъ самитѣ принципи на конституцията.

Ще се забележи сѣщо, че М-вото на външнитѣ работи е малко на страна — впрочемъ, понеже нѣма прѣко влияние върху страната, тъй като то е въ края на краищата държавенъ секретариатъ за отношенията на френското правителство съ разнитѣ чужди правителства.

Най-после ще се констатира, че флотитѣ, преди всичко търговската, стоятъ отдалечени отъ кръговитѣ движения, които въодушевяватъ надзора и подържането. Франция има, между това, пояснява коментаторътъ, повече отъ 3 хиляди клм. брѣгове първо за отбрана и после за използуване; но бойната флота винаги е била една „бедна роднина“ въ войнитѣ; и фактъ е, че французитѣ не разбиратъ нищо отъ въпроситѣ на търговската флота.

Въздухоплаването е сѣщо измѣстено въ далечината. Но авиацията, въпрѣки всичкия ѝ напредѣкъ, въпрѣки грамадитѣ услуги, които вече прави, е все още въ създаване и самото положение, което заема нейната администрация, доказва, че днесъ не се схваща ясно значителната роля, която тя ще има въ бждещето общество.

Машината за управляване има своитѣ недостатѣци. Тя функционира задоволително, но тя не е съвършена — завършва Пиобъ.

Любомили

Въ свѣтлината на Учителя

Страданието приготвя хората за приемането на истината.

*

Великъ е само тоя човѣкъ, който е устоялъ до край на своята Божествена идея. Следъ като е работилъ цѣлъ животъ за нейното осъществяване, той и съ видимата си смъртъ запечатва и доказва на другитѣ нейната истинностъ. Такъвъ човѣкъ вѣчно живѣе въ съзнанието на хората.

^

Това, отъ което доброволно можешъ да се откажешъ отвънъ, го имашъ вътрѣ. Два вида хора има — такива, които идатъ отъ Центъра къмъ периферията — тѣ ламтятъ за придобиване на външното: — богатство, слава, властъ. И други, които се приближаватъ къмъ Центъра. Тѣхната свѣтлина се увеличава, чувството на близостъ съ околнитѣ нараства, идеята за единство въ природата става все по-ясна.

Колкото първитѣ се индивидуализиратъ все повече и егото и личното благо ставатъ алфата и омегата на живота имъ, толкова тия, които се стремятъ къмъ Центъра, все повече и повече добиватъ чувството на общностъ, братство, единство на цѣлото, чувство за силата на Бога и божествеността на всичко видимо и невидимо.

^

Дисхармонията въ свѣта се внася отъ придобилия свободата човѣкъ, който като я употребява лично за себе си, безъ огледъ на далечнитѣ последици за околнитѣ, внася срѣдъ целесъобразността на разумната природа дисонанси, неуредици, престѣпления, на които въ последиствие самиятъ той се натъква и вече не ги смѣта като резултатъ на своята невежа дейностъ, а ги третира като обективни условия на природата, нейни сѣщини или положения и като взема позата на ученъ, ги критикува и дори оправя. . .

И понеже неговото знание ще е винаги по-малко, по-ограничено отъ това на неговата майка — Природата —, и въ най-възвишения си личенъ стремежъ той все ще остава назадъ въ своитѣ схващания и ще предизвиква нови безредия.

Само съ кротостта и смирението можемъ да влѣземъ въ разумна връзка и правилни отношения съ великия планъ на Естеството и безъ сътресения и страдания да постигнемъ това, което Богъ е предвидилъ за насъ. Тогава и Великитѣ старши братя ще ни помагатъ да го реализираме.

Нѣма чудеса — има непознати закони, съ които работятъ знаещитѣ, а незнаещитѣ говорятъ за чудеса.

S.

ЕСЕНЬ

Вървя ли съ тихи, бавни стъпки
сама изъ старата гора,
отеква въ мене тъженъ шепотъ
отъ пожълтѣлитѣ листа.

Като художникъ съ ясенъ погледъ,
поръси багри и петна,
съ палитрата октомврий мина
и пламна цѣлата гора.

Вървя и слушамъ тѣзи жалби
въ осиротѣлата гора —
отеква въ мене тъженъ шепотъ
отъ пожълтѣлитѣ листа.

ДРЪВЧЕТО

Ти се спирашъ и поглеждашъ: —
китно, цѣвнало дръвце.
Отминавашъ и не знаешъ,
че е ангелско дете.

Може би затуй привлича
съ тайната си чистота,
и въ сърдцето струя влива
то отъ своята красота.

Златно лѣто съ топли длани
милва малкото дръвце,
то е вече украсено
съ първи, зрѣли плодове.

Не за него сж, — за други
тия капки отъ лъчи;
отъ дръвцето азъ научихъ:
давай щедро и мълчи!

Д. Антонова

Ж И В О Т Ъ

Ти днесъ си звукъ — трептишъ
на птица въ пѣсеньта.
А утре — звезденъ хоръ,
ти — звукъ отъ вѣчността.

И капчица си ти,
море и океанъ,
и семка, и дърво,
и цвѣтъ благоуханенъ.

И всичко, всичко си,
ти — звукъ отъ вѣчността!
и сладъкъ плодъ узрѣлъ, —
на Бога пѣсеньта.

И въ слънчевия лжчъ,
и въ зрънцето си ти.
О, твоятъ звукъ красивъ
навсѣкжде трепти.

Навсѣкжде си ти,
о, плодъ на любовта,
навсѣкжде красивъ:
въ мига и вѣчността.

Загадъчни явления

Предизвестие

Г-нъ С. разказва следното:

— Преди нѣколко години една моя близка позната лежеше въ болницата. Това бѣше въ Свищовъ. Доста се интересувахъ отъ нея и я посещавахъ въ болницата.

Една вечеръ като си легнахъ къмъ 11 часа, на заспиване усѣтихъ, че нѣщо мина край краката ми. Отначало помислихъ да не е котка, обаче нѣмаше никаква котка въ стаята. Едната бѣхъ затворилъ въ зимника, а другата — на тавана.

Следъ известно време видѣхъ формата на моята позната надъ краката ми.

Заинтересованъ отидохъ сутринъта въ болницата, за да провѣря. Казаха ми, че тя починала въ 11 часа вечеръта.

Необикновено посещение

Госпожа К. излага следното свое преживяване:

— Живѣехъ въ Свищовъ. Не бѣхъ идвала въ София. Не познавахъ никакви улици въ София. Сънувамъ, че вървя по ул. „Алабъ“ и влизамъ въ една кѣща. Запомнямъ подробно устройството на кѣщата: минавамъ двора, антрето и влизамъ въ една стая. Въ стаята виждамъ креватъ, до кревата — маса; братъ ми лежи на кревата.

Всѣкога, когато съмъ писала писма до братъ си, адресирахъ ги до банката, дето работи, а не до квартирата му. Думата „Алабъ“ не бѣ ми позната и не бѣхъ я чувала никакъ до тогава.

Писахъ на братъ си и му изложихъ съня си. Той ми каза, че действительно живѣе на улица „Алабинска“ и че въ сѣщия часъ той билъ въ такова положение, въ каквото съмъ го видѣлъ на сънь, и мислѣлъ за мене.

Следъ години, когато посетихъ София, братъ ми не живѣеше вече въ тая гвартира. Веднѣжъ като минавахъ съ братъ си по една улица, казахъ му, като му посочихъ една кѣща: „Тая кѣща ми е позната отъ съня.“ Той ми каза, че въ тая кѣща живѣлъ по-рано.

Отзиви, вести и книгописъ

Нови хоризонти за науката

Отъ статията на Любомиръ Лулчевъ въ в. Миръ върху слънчевитъ петна тукъ предаваме заключителната ѝ частъ:

„Ние сме въ предверието на единъ великъ свѣтъ, до границитъ на едно твърде близко бждеще, въ което ще ни се разкриятъ много силиви възможности. Да вземемъ единъ примѣръ отъ явления, добре извѣстни: въздействието на катализаторитъ при синтезитъ — то е нито химическо, нито физическо. Може да го наречемъ динамично. Тогава при физическитъ свойства и химическия съставъ ще трѣбва да прибавимъ като неотлъчно агрегатно качество и динамичното състояние или напрежение.

Но това е равнозначно съ признаването на единъ новъ изгледъ на вселената — динамическия, заедно съ динамичнитъ свойства на тѣлата въ тая вселена. Когато това се разбере, проучи и сведе къмъ една специфична дисциплина — наука за тия динамически отношения — човѣчеството ще се намѣри съ изненада предъ факта, че радиостезията, телепатията, спиритизма и пр. ще се очертаятъ само като частни случаи на това динамическо поле. И тогава много и много сегашни загадки ще станатъ научни явления на една велика обширна наука за безкрайния и безсмъртенъ животъ, която вече ще знае, че съществуватъ въ вселената много и различни нѣща и възможности, вънъ отъ възможноститъ на сегашния човѣкъ! Слѣпиятъ трѣбва всѣко нѣщо да го побутне, за да го познава, но виждащиятъ нѣма нужда отъ това. Слѣпородениятъ може да отрече съществуването и на звѣдитъ по небесния сводъ, но не може да ги угаси. Предъ съвременното човѣчество стоятъ много врати, презъ които може да се влѣзе въ дълбочинитъ на природнитъ тайни. Красиви сж свѣтоветъ, които ни очакватъ и безкрайни—радоститъ, които ни предстоятъ. Человѣкътъ сега е навлѣзълъ въ свѣта като разбойникъ, въоръженъ само съ своя личенъ умъ. Предстоятъ му пѣтищата на душата и духа. Тогава той ще знае, че слънцето живѣе само на 8 минути далечина; че майка му е земята, която му е дала тѣлото и всичко, което го обикаля, а въ самия него има капчица отъ извора на безсмъртния животъ.

Само тогава ще може човѣкъ съ по-голъмо внимание да се огледа около себе си, да разбере, че живѣе въ единъ великъ, разуменъ свѣтъ, въ който той дълго време е билъ само палаво, непослушно дете, което е направило много пакости и разрушения. И може би тогава сълзи на засраване ще напълнятъ очитъ му. И отъ тѣхъ, капнали върху земята, ще пораснатъ най-хубавитъ плодове на братската обич и отношения между хората!“

Faites d'abord connaissance avec l'ami du mal — avec l'amour, et ensuite avec le mal lui-même. Ne touchez pas le feu du doigt mais servez-vous des pincettes.

Le monde du bien et du mal est le monde de Dieu. N'entrez pas prématurément dans ce monde — votre place n'est pas là. Tant que vous ne disposez pas du savoir et des forces des êtres avancés et pleins de raison du monde Divin, vous souffrirez toujours.

La souffrance dont on ne peut profiter, est un obstacle pour l'âme.

Réjouissez-vous des biens que Dieu vous envoie journallement et sans interruption pour que vous vous renforciez dans la voie qui mène à l'amour, il vous révélera la beauté du monde Divin. Sans l'amour les biens de Dieu sont inaccessibles. Dans l'amour, les biens de Dieu représentent les fils dont toute la vie est tissée.

C'est l'Esprit qui, par sa lumière tisse la bonne vie de l'homme. Marchez dans la lumière de l'Esprit pour que le Seigneur vous bénisse.

Mettez à profit les points de contact avec la lumière. Mettez à profit les possibilités que vous donne la lumière.

Prêtez attention au moindre rayon de lumière pour que vous puissiez découvrir les routes inconnues de la vie où se trouvent les joies Divines qui descendent du ciel. La terre est le lieu où sont les trésors Divins dont vous profitez chaque jour. La poussière y a autant de valeur que l'or.

Travaillez consciemment sur vous et ainsi que le veut la raison, pour que vous sachiez comment agir avec la poussière et vous en débarrasser. Il est à préférer que vous puissiez vous tirer d'affaire avec la poussière que d'occuper dans le monde la situation la plus élevée. Régner sans avoir pu se rendre maître de la poussière, c'est une vanité de la vie. Régner, après s'être rendu maître de la poussière, c'est être dans la joie de la vie.

Recevez avec joie la Parole de Dieu qui entre dans vos âmes. La Parole de Dieu apporte les faveurs Divines

Quoi qu'il vous arrive dans la vie, que ce soit le bien ou le mal, réjouissez-vous. Dieu convertira tout en bien. Là où est Dieu, la mort et la vie sont un.

Demeurez en Dieu pour que Lui aussi demeure en vous.

Apprenez les grandes Paroles de l'Amour.

Apprenez la Parole qui vient de Dieu.

Vous suivrez ainsi la voie ascendante.

Редакцията доставя книгѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физногномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открита е подписка за
СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**
която почва отъ януарий 1943 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели избрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Свѣтътъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтътъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София
Отг. Ред. Боянъ Д. Боевъ — Изгрѣвъ, София 13.

Суми се пращатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ
писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
